

IUS MURMURANDI

-Uram! Aki vagy! – jónak láttad megmutatni magad Mózesnek tündöklő fényességében. Tamásnak megengedted, hogy testi valódban érinthessen. Nekünk, a huszadik század emberének mi maradt meg?

- A hit fiam, az élő igaz hit, a lélek erejével – hűtötte le ifjúkori lázongásomat akkori gyóntatóm, jó néhány évtizeddel ezelőtt. - Őt időnként azóta is meglátogatom. Sajnos az utóbbi időben már az idősek otthonában.

-Mostanában mi bajod a világgal? – kérdi, helyet mutatva maga mellett, miközben fájós lábát a szemközti ágyra feltéve pihenteti. Teheti. A két ágy közt a távolságot egy méterrúd bőven átéri.

- Nos, vegyük például az egykor általad emlegetett hitet. Meg annak mai gyakorlatát. Kórustársam a minap a karzatról letekintve, a jobbára üres padsorok láttán fanyarul megjegyezte – „ Ha ez Így megy tovább, nemsokára egymásnak fogunk énekelni.

Hová lettek a hívek? Főleg a fiatalabb nemzedék!

Emlékszel még a „tiltott” korszakra? Körmenetkor a 61- es villamos forgalmát le kellett állítani, mert a Ciszterek előtt húzódó síneket ellepték az emberek. A „tűrt” időszakba még mindig dugig volt a templom, de a villamos már akadálytalanul csilingelt. Mostanában már a csengőszó vidáman visszhangozva kergetőzik az árkádok alatt.

A tiltás szülte dac hiánya,- a viszonylagos jólét hozadéka ez a kényelmes közömbösség?

Ellenpéldaként idézem kopt testvéreink sorsát a Közel Kelet országaiban. Ott, ahol nem életbiztosítás hitedet megvallani, nem üresek a sokszor robbantásokkal fenyegetett templomok.

-Hja fiam, ők a hazájukban honos mondás szerint élnek: „ Súlya alatt nő a pálma”.

De térjünk vissza saját dolgainkra. Nem csak a templombúgó katolikus a jó keresztény! Sokan otthoni magányukban,-visszavonultan,- medítálva élik hitüket. Nem tudhatod , milyen készítés, vagy miféle okok által kényszerülve.-

-Jó, de időnként mutatkozhatnak körünkben, hogy tudjunk róluk. És most nem a karácsony-húsvéti, szagos misés, évente kétszer megjelenőkre gondolok.-

-Szép dolog, hogy ilyen gondok foglalkoztatnak, de a problémák megoldását bízd ránk, Melkizedek rendjére. Ez a mi feladatunk.-

-Vajjon vagytok hozzá elegenden? Az egykor zárt falanx soraiból nem hiányzik itt-ott egy-egy lándzsás? Ha egy ünnepezen, két-három plébánián kell vértbe öltözni, nehéz fenntartani a z egyenletes harci kedvet. A lélek bizton erős, - de a test, mint tudjuk ... idővel fárad. Maradjon csak a pályaelhagyás jelenség a pedagógus berkekben. Illetve szűnjön meg ott is .-

-Hidd el fiam, egyházunk hajója időnként viharos tengeren hanykolódik. De el soha nem süllyed!

Sapientia sat !

Amúgy van más téma is a tarsolyodban? Nem szoktál csak Úgy egygel hozzám szaladozni.-

-Lenne, de mára talán elég lenne ennyi.

-Ugyan már. Elő a farbával.

-Nos, hát a TALENTUM. De ez annyira összetett probléma, hogy - jóhelyütt legyen mondva – külön is megér egy misét.-

-Legalább vezesd elő vázlatosan.-

-Legyen. Az emberélet útjának felén túl, Vergilius kísérete nélkül, nem vágunk be a sűrű erdőbe, inkább visszatekintünk a megtett göröngyös útra. Eltöprenghetünk, hogy az ajándékul kapott,- megörökölt tehetség, az a bizonyos TALENTUM miként silányult kezeink közt értéktelen OBULUS-sá.

Az egyetem utáni világújító szándék felőrlődött a napi rutin elfásult közönyében.

A kényelmi kísértések felülírták a naprakész szakirodalom-ismeretet. Svájci kollégám megütközve nézett a nálunk dívó kötelező /!/ szintentartó továbbképzés hallatán. –, Nem a Te jól felfogott anyagi és erkölcsi érdeked, hogy a szakma csúcsán légy? ,,

Néhány kollégát megkísértett a címkórság, karriervágy. Nehezen látják be, hogy egy zárt közösségben csak egyvalakii lehet prof vagy főorvos. A többiek meg csak futottak még. A vezetői szék háttámlája mögül pedig kivigyorog két kobold: a korai infarktus és a kontraszelekció.

Mit tehetnénk még másképp,- jobban, hogy betegeinket ne idejekorán veszítsük el?

A szakma tekintélyét sem növeli K.P. zszurnaliszta könyvcím kérdése. Magunktól is tudjuk, hogy korántsem vagyunk istenek.-

-És Szt. Lázár gyógyító szerzetesek vagy Johannita ispotályosok sem!- vágott közbe mentorom – Világi egzisztenciák vagytok, a hivatást beárnyékoló mindennapos feladatokkal, gondokkal.

A sikeres gyógyulás pedig nem csak töletek függ, de a páciensek compliance-én is múlik. Nota bene, nyelvtörő kifejezést találtatok rá. A magyar együttműködés nem volt elég jó szó?

-Szemléletváltoztatás,- egészségnevelés. Divatos diszciplína. - Érzékenyen érint a téma. Ígéretesnek indult fogászati prevenciós hálózatot terveztünk. Elkötelezett kollegákkal, lelkes szakdolgozókkal. Mi lett a nóta vége? Mára legtöbbje magánrendelője magányában fogakat hegyez.-

-Ne keseregj. Korai még a kiégés szindróma számodra. Nem hallottál például a Fogtündér projektről? De ez a téma valóban érdekel. Legközelebb folytathatnánk.-

-Legközelebb? - Elnézem tükörképünket a félig nyitott ablak üvegén. Túlsúlyos, kopaszodó ötvenes kucorog az ágyszélen egy madárcsontú. Gandhira emlékeztető öregember mellett. Merjem-ne merjem? Mégis rászánom magam a kérdésre.- Jöhetek még máskor is? Vagy készülsz már a találkozásra Teremtőddel?-

-Találkozás? Miket nem mondasz! Hiszen velem van Ő, születésem óta minden percemben. Minden tettemben, gondolatomban. Amúgy meg Kharon türelmesen várhat. Jó itt nekem az

innenső parton. Szerintem hazánk egy elővételezett mennyország – lenne! – ha népünk...
„istenésszel, angyal érzelemmel használni tudná éltük napjait,, Vörösmartyt idézve. Ha mégis
eljön az idő, odaát majd viszontláthatjuk egymást.-

-Gondolod? Ha számbaveszem múltam viselt dolgait, kétlem, hogy az üdvözültek között
találsz meg. Mégis, talán hozhat egy jó dolgot is, az a bizonyos rettegett nap. Legalább
egyetlen egyszer láthatom Őt, teljes dicsőségében, amikor eljön ítélni.-

-Ne légy profán. A cinizmus nem áll jól Neked. Örök lehetőség a megbocsátás reménye. A
remény, tudod, az nem hal el soha.

Most menj. Mára elég jól lefárasztottál. Az ír katolikusok köszöntésével bocsátlak el.

„ Míg újra találkozunk, melegítse arcodat a fény, s tartson Téged tenyerén az Úr.”-

-Ámen! Mormolom magamban, átvágva az áporodott levegőjű folyosón, a csöpp elötéren át,
ki a bágyadtan símogató szeptemberi verőfénybe.